

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXIII. ročník

číslo 1/leden 2017

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.00	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení (<i>C. S. Lewis: Čtyři lásky</i>)
	19.00	PoMlaSG (<i>každé 2. a 4. úterý v měsíci</i>) Křesťanština (<i>každé 1., 3. a 5. úterý v měsíci</i>)
Středa	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	18.30	mládež
Pátek	15.30	dorost
	23.00	noční modlitební stráž („Ambasáda Boží“, v ruštině)

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

STARŠOVSTVO

- ... se sešlo při své 772. schůzi dne 9. ledna 2017.
- ... přijalo do sboru **Michala Trnku** a **Markétu Cambelovou**. Těší se na vše, co spolu ve společenství sboru prožijeme.
- ... s radostí vidí ochotu dárců na **konto 888** (přístavba), která nepolevuje. Děkuje všem, kteří myslí v modlitbách i finanční obětavosti na přístavbu, její vybavení i plánované opravy v kostele.
- ... s vděčností přijímá **sobotní aktivity**, které jsou v kostele čtrnáctidenně konány **pro lidi bez domova**. Zároveň pečlivě zvažuje bezpečnostní a hygienické souvislosti této práce.
- Sbírka při vánoční hře pokryla odměny pro herce, všem dárcům děkujeme!
- ... děkuje všem, kteří se zaslouhují o důstojný a funkční průběh bohoslužeb. Není to jen kazatel, varhaník a učitelé NŠ, ale i ti, kdo se starají, aby bylo uklizeno, teplo, naladěný klavír, zapnutá zesilovací aparatura, zajištěno nahrávání, namnožená kázání, vyvěšené písně... Není možno vždy děkovat za vše a všem, proto bude v ohláškách výslovně zmiňován jen případný hostující kazatel.
- Trvá neutěšený stav v evidenci klíčů od kostela a přidělených bezpečnostních kódů. Staršovstvo **žádá členy sboru, kteří kód či klíč mají**, aby tuto skutečnost **oznámili bratru faráři**.
- ... se těší na **ekumenické bohoslužby 24. ledna** od 18. hodin, kdy se – dá-li Pán – setkáme v našem kostele i s bratry a sestrami z římskokatolické farnosti sv. Prokopa, ze sboru Československé církve husitské, z baptistického sboru Na Topolce i evangelíky z Nuslí.

Změna termínu – 29. ledna!

BraníXobě

Proběhne v našem kostele krátce **po skončení bohoslužeb poslední lednovou nedělí**. Svých 10 minut slávy může při této příležitosti prožít každý z Vás!

PŘINÁŠENÍ KRISTA DO TVÉ KRIZE

Z kázání Davida Wilkersona, 1. ledna 1996

Pojďte se mnou na pole do roviny Dura blízko Babylona. Král Nabuchodonozor obeslal všechny vůdce – vladaře, prince, knížata, úředníky – z celé své rozsáhlé říše, aby vzdávali čest královým bohům!

Nabuchodonozor král postavil ohromný zlatý obraz, devadesát stop vysoký. A nyní se tito vůdcové klaněli v uctívání, jakmile královský orchestr začal hrát. Buď tohle, anebo smrt.

Ale tři židovští muži – Sidrach, Mizach a Abdenágo – se odmítli klanět. Nabuchodonozor se rozzuřil. „Jak si nějaký člen mé vlastní vlády troufá stát proti mně v neposlušnosti!“

Nebylo tehdy neobvyklé potrestat narušitele královských výnosů jeho vhozením do rozpálené pece. Král svým vojákům poručil, aby rozpálili pec sedmkrát víc, než bylo obvyklé!...

Tito židovští muži nechtěli zemřít. Byli lidskými bytostmi jako ty a já. Nikdo by nebyl takový blázen, aby chtěl zemřít upečením v ohni! Přesto měli tito muži neuvěřitelnou víru, kterou dal do jejich srdcí Duch svatý. A proto řekli králi: „Ó králi, nemusíme přemýšlet, jak bychom ti odpověděli. Nebudeme se klanět! Náš Bůh je schopen nás osvobodit. A i kdyby nás neosvobodil, nebudeme uctívat obraz.“

Znáte zbytek tohoto příběhu... Král zaujal své místo – v bezpečné vzdálenosti od žáru, ale dost blízko, aby dosvědčil skutečné spálení těl. „Což se tito nepoddajní rebelující blázni nikdy nepoučí?“

Potom byli přivedeni tři židovští muži, měli svázané ruce i nohy. Nejmocnější vojáci královny armády je popadli a nesli je k peci, aby je tam vhodili. Ale plameny byly tak žhavé, že vojáci začali padat jeden za druhým – zabiti žářem!

Tři židovští muži byli nakonec nějak vhozeni do pece. Ale král byl zmaten. Nebyl žádný náhlý záblesk spalovaného těla. Díval se zblízka do ohně – a užasl nad tím, co viděl!

Tři židovští muži se procházeli na vrcholu hromady uhlí. Oheň spálil pouze jejich pouta a tak jejich ruce byly nyní zvednuté, chválící Boha.

Nabuchodonozor se obrátil k jednomu ze svých společníků a řekl: „Kolik mužů jsme vhodili do pece?“

„Tři, ó králi,“ zněla odpověď.

„Ale já vidím čtyři!“ odvětil král. „A žádný z nich není spálený. Nikdo není ani zraněný. A jeden z nich je podobný Synu Božímu!“ (viz Daniel 3,24–25).

Nuže, jak mohl pohanský král poznat Syna Božího? Protože Kristova sláva nemůže být skryta. Kdykoliv se v Písmu objevují andělé, jsou oblečeni bíle a svítí nebeskou září. Ano, ta jasná zář nebyl serafín, nebyl to Gabriel, ani Mojžíš ani Eliáš vzkříšený z mrtvých. Byl to sám Ježíš – a On byl jasnější než sedmkrát rozpálený plamen!

Milovaní, toto svědectví přichází z pohanských úst: Kristus se objevil s Židy v jejich krizi! A mluvíme o situaci života nebo smrti. Byla to životní krize – beznadějná okolnost podle těla, taková, která vyžaduje zázrak. Ale Kristus se procházel vedle těchto mužů, potěšoval, osvěžoval je. Šel do toho s nimi, aby je zachránil a osvobodil!

TATO ZPRÁVA JE CELÁ O TOM, JAK TY, JÁ A KAŽDÝ VĚŘÍCÍ MÁ PŘINÁŠET KRISTA DO SVÝCH KRIZÍ.

Ježíš nepřišel do židovské krize, aby udělal dojem na pohanského krále. Totéž udělal již v předcházející kapitole. Když Daniel vyložil Nabuchodonozorův sen, král prohlásil: „... V pravdě že Bůh váš je Bůh bohů a Pán králů...“ (Daniel 2,47). Ale jak rychle na to zapomněl!

Ne, to nebyla evangelistická návštěva. Bůh znal srdce vrtkavého krále a také věděl, že silný dojem, který zázraky učiní na pohanskou mysl, vydrží jen asi na tři dny. Správněji řečeno, Ježíš přišel do krize židovských mužů z jediného důvodu – kvůli nim samým! On je přišel potěšit a zachránit, protože je miloval. Pán slávy jim svěřil Sám sebe v jejich krizové hodině – protože oni byli absolutně odevzdáni Jemu!

Pravda je, že Pán nesevěřuje Sám sebe do všech lidských krizí. Písmo říká, že když byl na velikonoce v Jeruzalémě, ... mnozí uvěřili v jeho jméno, když viděli zázraky, které dělal. Ale Ježíš jim nesevěřil Sebe samého, protože znal všechny lidi, a ... věděl, co je v člověku (Jan 2,23–25).

Ježíš ví, že mnozí jsou ochotní připustit, že je Bůh – ale nejsou ochotni svěřit do Jeho rukou celý svůj život!

Jedna věc je věřit, že Ježíš je Bůh a Spasitel, ale zcela jiné je všechno Mu svěřit, dát mu svůj život – svěřit celé své bytí do Jeho péče. A naopak, On svěřuje Sám sebe těm, kteří se totálně odevzdali Jemu!

Žijeme ve společnosti, která jednou krizí za druhou zapadá do bahna. Koho znáš, že zrovna nečelí krizi nebo právě nějakou neprošel? Jaké krizi čelíš ty? Je duchovní, finanční, duševní, mentální, fyzická? Je ve tvém manželství, ve tvé práci, tvém obchodě? Mluvím o okolnostech tak vážných, že tě

z nich dostane pouze zázrak, o situacích, které vypadají beznadějně! Pokud jsi v takové krizi, potřebuješ, aby přišel Ježíš a prošel tím s tebou. Jenom Syn živého Boha může vyřešit tvůj problém – On může udělat nemožné – může tě zachránit z tvé pece utrpení.

Můžeš odpovědět: „Ano, potřebuji Ježíše, aby se mnou skrz to prošel. Potřebuji Ho, aby přišel do mé krize, jako to udělal pro židovské muže. Ale jak to mohu udělat? Jak dosáhnu toho, aby se pro mne angažoval v mé krizi?“

Můžeš to udělat stejným způsobem, jakým Sidrach, Mizach a Abdenago přinesli Krista do jejich krize. Tito muži učinili tři pozoruhodná odevzdání se:

1. ODEVZDALI SAMI SEBE ČISTÉMU, NEPOŠKVRNĚNÉMU ŽIVOTNÍMU STYLU UPROSTŘED BEZBOŽNÉ SPOLEČNOSTI!

„Ale Daniel uložil v srdci svém, aby se nepoškrňoval pokrmem z stolu královského, a vínem, kteréž král pil. Pročež hledal toho u správce nad dvořany, aby se nemusil poškrňovati“ (Daniel 1,8).

Slovo „poskrňnit“ zde naznačuje „osvobozování se skrze odřeknutí se“. Jinými slovy Daniel říkal: „Jakýkoli kompromis s mým standardem mě oloupí o mou svobodu!“

Tak se Daniel zavázal k tomu, že bude jíst pouze fazole a pít jen vodu po deset dní. Žádná jídla z královského stolu, žádné drahé víno. Proč šel Daniel do takového druhu půstu? Vždyť tito Židé nebyli vegetariáni. Za prvé, tito muži byli zajati spolu s tisíci jejich krajanů. Prorok Jeremiáš povzbuzoval židovské zajaté, aby se usídlili a stavěli v Babylonu po sedmdesát let, dokud je Bůh nepřivede zpátky. V souhlase s Izraelskou historií odpadání od víry (upadání do náboženství), se lidé pravděpodobně vyrovnali s nespoutanou žádostivostí v této zemi. Daniel a jeho přátelé viděli, jak rychle a snadno se tito dříve zajatci zkompromitovali. Nevázaný, rozmařilý život Babylona je polapil.

Tito čtyři muži byli neuvěřitelně šokováni, pohoršeni tím, co viděli, když přijeli poprvé do Babylona. Na ulicích byli nestoudné prostitutky, pohanské kaple a oltáře na každém rohu, zjevná opilost a kam ses podíval všude zhýralost, orgie; vyšší úředníci a vůdci potácející se po ulicích, zbednění a otupení z vína a alkoholu. Byla to společnost tak uvolněná, nemorální a plná prokletí, že to útočilo na duchovní citlivost těchto čtyř mužů.

Daniel studoval proroky. Měl s sebou Jeremiášova psaní a tato proroctví ho vedla k závěru, že Izrael bude v otroctví sedmdesát let. Věděl, že žijí v důležité historické době. Tak někdy během jejich představení Babylonu, Daniel

učinil odevzdání se s „... muži, kteří se mnou byli...“ (Daniel 10,7) – třemi dalšími Židy, kteří stáli s ním jak tělesně, tak v duchu.

Představuji si, že měli poradu, kde sdíleli zármutek nad kompromisy Izraelců. Pak Daniel vstal a řekl:

„Viděli jste totéž, co jsem viděl já na těchto ulicích! Ale to, co se nám teď zdá tak šokující, bude brzy normální mezi našimi lidmi, pokud se nerozhodneme žít odlišně. Nebude to dlouho trvat, než naši krajané budou vypadat, mluvit a žít jako Kaldejci. Každý bude uchvácen tělesností, smyslností – naši pastýři hledající pohodlí a prosperitu, naši vedoucí spokojující se s kompromisy. Naše synagogy budou plné smíšenin, páchání nepravostí, dvojakých pravidel. Každý si bude držet formu víry, ale ztratí veškerou Boží moc.“

„My se musíme postavit! Bůh bude v tomto čase úpadku potřebovat hlasy. Musíme položit své životy, aby světlo Izraele úplně neodešlo.“

Tak tito čtyři učinili závazek. Řekli si společně:

„Odvážíme se nedělat kompromisy. Odvážíme se nepřijímat jejich morální standard. Odvážíme se nepošpinit se pohanskou hudbou, alkoholem a ďábelským životním stylem. Odvážíme se nenechat ducha Babylona, aby poskvřnil naši víru. Budeme oddělení. A budeme disciplinovaní v našem chození víry.“

Tito čtyři židovští muži zůstali svobodní, zavrhli životní styl Babylona. To nebyla pouze otázka jídla – to bylo něco, co bylo obsaženo v celém jejich životním stylu. Byl to skrytý oddělený život.

Tito muži nechodili kolem a nekázali ostatním o svém způsobu života. Neinzerovali své ukázněné chození. Byla to přísně záležitost mezi nimi a Bohem.

Ptám se tě: Když byl Bůh připraven mluvit k tomuto národu a jeho lidu, koho si vybíral, aby byl Jeho mluvčím? Kdo se stal Pánovým hlasem – Jeho ryzím svědectvím k odsouzené říši? Byli to tito čtyři sebevydaní muži.

Když se podívám na naši vlastní odsouzenou společnost, vidím národ rozkládající se tak rychle, že to děsí. A to včetně těla Kristova. Církev byla infiltrována duchem Babylona – smíšenina zpráv s množstvím přizpůsobení se standardům světa. Často vykřikuji ve svém modlitebním pokojíčku: „Ó, Bože, kde jsou Tvé hlasy v této zemi? Kde jsou Tví lidé, kteří žijí oddělené životy – kdo povstane a řekne prorocké slovo? Kde jsou tví napomínající mluvčí?“

V tomto čase, kdy se všechno kolem nás bortí, kde jsou takové hlasy? Kde jsou sbory, věřící, kteří vystoupí a budou hlasem pro Boha v jejich zaměstnání, uvnitř své rodiny, v jejich každodenním chození?

To je to, co se ptali čtyři Hebrejští muži sami sebe. A to je také proč se rozhodli vydat sami sebe čistému životnímu stylu! Jejich smělé rozhodnutí – a jejich svědectví svatého chození – muselo neuvěřitelně zapůsobit na malého

Ezra, Nehemiáš a Zerubabela. To možná bylo to, co inspirovalo 43 000, kteří později pevně stáli. Ano, svatý život těchto čtyř mužů pozvedl zbožný zbytek!

Milovaný, nemůžeš být Božím hlasem, pokud nevedeš oddělený, svatý život! Bůh tě nemůže použít, pokud je tvé srdce pošpiněné a zkažené tímto bezbožným věkem. To s sebou nese odhodlané sebevydání se.

Ptám se tě, když jsi v krizi, vykřikuješ: „Bože, kde jsi, když tě potřebuji? Nezaslíbil jsi mi snad mé vysvobození?“

Ale co kdyby ti Bůh řekl: „Kde jsi ty, když potřebuji tvůj hlas? Já potřebuji hlasy v těchto hříšných časech, čisté nádoby, skrze které mohu mluvit. Říkáš, že chceš, abych k tobě přišel ve tvé krizi – dosud zůstáváš částí bezbožného, světového systému. Řekni mi – jsi nasazen pro mé záměry?“

2. ZAVÁZALI SE STÁT SE VYHLEDÁVAČI BOHA – MUŽI MODLITBY!

„A obrátil jsem tvář svou ku Pánu Bohu, hledaje ho modlitbou a pokornými prosbami... I modlil jsem se Hospodinu Bohu svému, a vyznáváje se... Ještě jsem mluvil a modlil se, a vyznával hřích svůj i hřích lidu svého Izraelského...“ (Daniel 9,3–4, 20). Tady je důkaz – tohle byli muži modlitby.

Vidíš, první závazek, který museli udělat – žít oddělený život – musel být podepřen druhým závazkem, odevzdáním se, být vyhledávačem Boha. Skutečně, je nemožné žít svatý život bez toho, aniž bychom trávili mnoho času na kolenou, hledající Boha pro sílu a zmocnění k vedení takového života.

Nemyl se – věrné svědomité modlení tě neponechá mimo tvou krizi. Naopak, nejpravděpodobněji tě to přivede do rozpálené pece a lví jámy. Ale modlitba tě připraví, abys tomu všemu čelil s důvěrou – stal se živou obětí kvůli Ježíši.

Daniela dovedly jeho modlitby přímo do lví jámy. A tato zkouška přišla roky po zkoušce Židovských mužů – Danielovi bylo osmdesát. To tě možná vyděsí, jestli se divíš, jak dlouho to bude trvat, než zastavíš svou krizi. Možná sis myslel, že zvládneš všechny své „důležité“ zkoušky za určitý počet let v Pánu. Nicméně Bůh zde dovoluje jednomu ze svých velkých modlitebních bojovníků – muži tichého, jemného ducha, aby čelil životní krizi po desítkách věrných proseb a přímlov!

Milovaný, zkouška končí, jen pokud přijde Ježíš – nebo pokud zemřeš v Kristu! Tento čas nikdy nepřijde, když již nemusíš čelit ohnivě peci nebo lví jámě. To se nestane, pokud se nesvěříš zcela Ježíši!

To je důvod, proč je modlitba tak důležitá. Můžeš se zavázat žít neposkvřený, čistý život – ale toto odevzdání se je nemožné naplnit, aniž by ses sou-

časně zavázal vyhledávat Boha. Všechna usvědčující kázání, všechny mocné knihy o svatosti, všechna nabádání ve světě – nic z toho tě nemůže udržet v odevzdání se k oddělenému, svatému životu. Všechno selže – pokud se nezavážeš být horlivý vyhledávač Boha.

Před několika týdny jsem přišel k Otcí a ptal se: „Pane, proč na všechno vyžaduješ modlitbu? Proč neuděláš nic leda skrze modlitbu?“

Bůh odpověděl: „Davide, je nemožné Mě milovat, aniž bys Mě vyhledával. Jak může Mé dítě říci, že Mě miluje, když mě nakonec zanedbává po celé dny? Modlitba je barometr oddanosti ke Mně, zbožnosti. Pravá láska tě přivede do Mé přítomnosti!“

Samozřejmě, víra musí být rozdmýchána Božím slovem; nakonec víra přichází skrze slyšení. Ale jednou je víra zapálena, modlitba ji činí planoucí. To rozšiřuje (exploduje) naši víru. Povídání o peci rozpálené sedmkrát žhavěji: Modlitba zesílila víru čtyř židovských mužů, dokud nebyla žhavější než ohnivé plameny!

Když král Nabuchodonozor volal tyto muže ven z pece, řekl: „... Požehnaný Bůh... který poslal anděla svého, a vytrhl služebníky své, kteříž doufali v něho... a těla svá vydali, aby nesloužili a neklaněli se žádnému bohu, kromě Bohu svému“ (Daniel 3,28). Opět, svědectví přišlo z pohanských rtů. Tito muži vydali svá těla Bohu.

Avšak oni to udělali dlouho předtím, než stáli tváří v tvář peci. Vidíš, modlitba je způsob vydávání našich těl Bohu – přinášení živých obětí. A tito muži obětovali denně tímto způsobem. Oni setrvali v modlitbě dny, týdny, stáli se důvěrní s Bohem.

Brzy porozuměli, že zemřít je zisk. Smrt je může pouze přivést blíže k Tomu, kterého tak milovali.

3. ZAVÁZALI SE PLNĚ DŮVĚŘOVAT BOHU – ŽÍT NEBO ZEMŘÍT!

„I mluvil Nabuchodonozor a řekl jim: ... pakli se klaněti nebudete, té hodiny uvržení budete do prostřed peci ohnivé rozpálené, a který jest ten Bůh, ježto by vás vytrhl z ruky mé?“ (Daniel 3,14–15).

Tito muži čelili té nejhorší možné krizi, které mohl člověk čelit. Kdyby Bůh nepřišel a zázrakem je nevysvobodil, byli by mrtví!

A to je přesně ten druh krize, o které jsem ti povídal. Možná máš velmi bolestivé fyzické trápení, nemoc. Možná je tvé manželství v krizi a není v tvých silách to vyřešit nebo uzdravit. Říkáš: „Modlím se, postím se, dělám všechno. Jestli teď Bůh nepřijde, nebudu to dělat.“

Co přivede Krista do tvé krize? On přijde, pokud ty učiníš stejná rozhodnutí odevzdání se jako tři židovské děti:

„(Oni)... řekli králi: My se nestaráme o to, ó Nabuchodonozore, co bychom měli odpovědět tobě. Nebo aj, buďto že Bůh, jehož my ctíme, (kterýž mocen jest vytrhnouti nás z peci ohnivé rozpálené, a tak z ruky tvé, ó králi), vytrhne nás. Buď, že nevytrhne, známo buď tobě, ó králi, žeť bohů tvých ctíti a obrazu zlatému, kterýž jsi postavil, klaněti se nebudeme“ (Daniel 3,16–18).

Jinými slovy: „Vypadá to beznadějně. Jestliže pro nás Bůh nevykoná zázrak, budeme mrtví. Ale náš Bůh je schopen nás vysvobodit z ohnivé krize. A i kdyby to neudělal, my se Ho nevzdáme. Žít nebo zemřít – budeme mu důvěřovat!“

Milovaný, toto je druh víry, která způsobí, že se andělé radují a požehná to velmi Boží srdce. To je víra, která říká: „Bože, já jsem přesvědčen, zcela přesvědčen, že Ty jsi schopen mě osvobodit. Když Ty jen řekneš slovo, bude po všem.“

„Ale když ne – neuteču. Nebudu Tě obviňovat, zes mě opustil. Zůstanu věrný a stálý. Tvé cesty jsou vyšší než mé, Pane – a můj život je ve Tvých rukou. I kdybys mě zabil, budu ti důvěřovat.“

Toto přináší Krista do tvé krize – plná důvěra, že On je schopen nás zachránit a osvobodit z jakékoliv krize! To je důvěra, že nezáleží na tom, co přijde, my jsme v Jeho rukách.

Prosím, rozuměj – Bůh mohl osvobodit tyto tři muže jakýmkoliv způsobem. On mohl jednoduše změnit Nabuchodonozorovu mysl. Nebo, mohl jim umožnit, aby unikli. Nakonec, Mojžíš unikl, Josef a David také.

Avšak tito muži měli takový druh víry, na kterou Bůh odpovídá velmi rychle: Měli víru v Boží věrnost! Byli přesvědčeni, že udělá to nejlepší pro ně a pro Jeho slávu.

To je důvod, proč je nevidíš „vymáhat jejich práva“ jako věřících. Ani ne-trávili čas tím, že by si pokoušeli navzájem vybudovat víru citováním zaslíbení. Ne, šli s tichou důstojností k peci a říkali: „Bůh je schopen! A když ne...“ Bezpochyby, toto poslední rčení mnoho lidí rozhorlí. Mohu je téměř slyšet, jak říkají: „Ale ne, pastore – to je negativní! To nechává prostor pro pochybnosti. Měli bychom říkat pouze, ‚Bůh je schopen‘ – tečka!“

Věřím celým svým srdcem, že Bůh je schopen. Věřím, že mohl promluvit slovo a vysvobodit kohokoliv v okamžiku. Avšak, vezmi v úvahu toto: Kdyby tito židovští muži nebyli schopni říci: „A když ne...“, kdyby neměli takovou víru, co by mohli dělat v tomto krizovém okamžiku. Mohli by začít protestovat těsně před vhozením do ohně? Mohli by skončit s do nebe volajícím:

„Bože, zklamal jsi, selhal jsi v dodržení svého Slova. Nechal jsi nás na holičkách!“

Ne – oni byli připraveni zemřít! Mohli říci: „Pane, i kdybych musel trpět – kdyby se mé tělo vzňalo a vzduch byl zaplněn zápachem mého hořícího masa – já vyjdu s důvěrou v Tebe. Budu Ti věřit, i kdybych nedostal odpověď na mou modlitbu!“

Většina z nás nemá víru, že by mohli použít smělá slova, která vyslovili tito muži: „A když ne...“ Ptám se, co bys dělal, kdybys nedostal svou odpověď? Obviňoval bys Boha, že tě zklamal, že tě nemá rád? Jaká tragédie jít do pece s výkřikem: „Bože, kde jsi? Nechal jsi mě na holičkách!“

Tito tři židovští muži šli do ohně s těly zcela mrtvými pro svět. Byli schopni nabídnout svá těla radostně jako živou oběť. A Ježíš se s nimi skutečně potkal v jejich krizi! Jak neuvěřitelná odměna – mít Ježíše, který kráčí s nimi skrze jejich nejsložitější čas.

Co myslíte, že řekli Ježíši, když se objevil v peci? „Ó díky Tobě, Pane! Děkujeme Ti, žes nám nedal pocítit bolest. Děkujeme, žes nám dal další šanci – na několik dalších let.“

Ne – nikdy! Věřím, že řekli: „Pane, vezmi nás s sebou! Nenechávej nás tady. Dotklo se nás vytržení, sláva – a nechceme se vrátit! Veď nás domů, abychom byli s Tebou.“ Dali by přednost být s Ním! Ježíš zná tento druh srdce – a to je tak krásné, že se sám angažuje.

Můžeš říci: „Pane, veď mě domů“? Možná ses nikdy neučil odevzdat své tělo, svůj obchod, své manželství, svou krizi do Božích rukou. Ano, musíme se vždy modlit ve víře, věříce že Bůh odpoví, úplně mu důvěřovat ve své situaci, říkající si ve svém srdci: „Ale když ne, Pane – stále budu důvěřovat Tobě!“

Modli se teď se mnou: „Bože, Ty jsi schopen mě vysvobodit z každé ohnivě pece. A když ne – budu Ti stále věřit! I kdybych musel pokračovat v této hrozně zkoušce (utrpení, trápení, soužení) – kdybych musel čelit většímu trápení, větším zkouškám – já všechno svěřuji Tobě. Jenom přijď a projdi se mnou skrz!“

Slibuji ti – Ježíš Kristus přijde do tvé krize. Vezme tě za ruku a povede tě skrz oheň.

Beru v úvahu, že příchod Krista do mých krizí je největší možnou odpovědí na modlitbu – protože, když On přichází, Jeho přítomnost mě pozvedá nad všechny mé bolesti, všechna má zranění, všechny mé zmatky. Když se Ježíš objeví na tvé straně, bere tě za ruku a pevně tě postaví.

Haleluja!

NIKDY NENÍ POZDĚ

Věnováno všem, kdo mají za sebou těžký rok

Chraňte si co máte...

Zapomeňte na to, co vás ranilo...

Bojujte za to, co si přejete...

Odpusťte těm, kteří vám ublížili...

Milujte ty, kteří vás mají rádi...

A nezapomeňte, že nikdy není pozdě něco nového začít

nikdy není pozdě něco nového zkusit

zahnaný strach zůstává strachem, jen není vidět

A hlavně se vždy spoléhejte na Boží pomoc, ale nezapomínejte o ni prosit.

(autor neznámý)

PHDR. IVA DRÁPALOVÁ

Zemřela 31. prosince 2016

HLAVNÍ ŽIVOTOPISNÁ DATA

- 4. dubna 1925 narozena ve Svěpravicích u Prahy Lucii (roz. Urbánkové) a Antonínu Václavíkovým
- 1925–1938 dětství prožité v Bratislavě
- leden 1939 přestěhování do Brna
- červenec 1939 odjezd do Anglie
- 1939–1945 pobyt ve Velké Británii
- 1939–1942 Queens School/Fairlight Hall, Hastings
- 1942–1943 St. Paul's Girls' School, Londýn
- 1943–1945 University of Edinburgh
- 21. červen 1947 sňatek s Bohdanem Jelínkem
- jaro 1948 doktorát ze sociologie, MU Brno
- konec června 1948 Bohdan odchází do emigrace
- březen 1949 narození Dana

- 1952–1953 učitelkou ve Zlatých Horách
- 30. leden 1953 sňatek s Luborem Drápalem
- srpen 1955 narození Aleše
- 50. a 60. léta překládání, tlumočení, vyučování angličtiny
- říjen 1968–1988 práce pro agenturu The Associated Press
- 1989–2003 externí dopisovatelka pro Los Angeles Times
- září 1998 umírá manžel Lubor (na ALS)
- od 2004 píše paměti a i nadále udržuje dvě zahrady
- červen 2014 poslední pobyt na chalupě v Jeseníkách
- 31. prosinec 2016 v ranních hodinách tiše zesnula ve svém domově

Jak jsem se učil rozumět své mamince, a jak se mi to snad i částečně podařilo

Už od raného dětství jsem věděl, že mohu být na své rodiče hrdý. Jako dítě jsem s nimi v mnoha směrech válčil. Rozhodně a zarputile. Přitom už ani moc nevím, čeho všeho se ty války týkaly. Vyvstává mi třeba na mysli urputný souboj, zda si do města mohu vzít krátké kalhoty a ne dlouhé, které byly považovány za společensky vhodnější. To jsem myslím prohrál. Ale ze soubojů o punčocháče jsem většinou vycházel vítězně. Těžil jsem z omezeného času pro ranní garderobu. Co tím chci říci. I malé dítě může nějak pochopit, že v životě jsou věci důležitější než uspokojování jeho potřeb a může být schopno odstupňovaného vnímání.

Věděl jsem, že chodíme do kostela, a že to není jen tak. Věděl jsem, že dědeček je zavřený, a že to není spravedlivé. Věděl jsem, že maminka byla za války v Anglii, a že ji to nějakým způsobem činí zvláštní a že ji to vyděluje. Věděl jsem, že tatínek chodí brzo ráno do továrny, a že to z nějakého důvodu není v pořádku. Vůbec to ale nebylo tak, že by se přede mnou o takových věcech mluvilo. Rodiče si nikdy nestěžovali na poměry. Byli pro mě někým, kdo statečně snáší svůj osud, někým, kdo se v uzlových okamžicích svého života nepoddá a nepřidá se kvůli nějakým výhodám k těm, kteří páchají nebo podporují zlo. To je do života obrovsky silná výbava.

V mamince bylo silné přesvědčení, že ji Hospodin neopustí. A nejenom ji, ale i církve a celý národ. Že mohou přijít nejrůznější protivenství, ale že s nimi přijde i východisko. Mnohokrát mluvila o nečekaně otevřených dveřích ve chvílích, kdy už to vypadalo hodně, hodně bledě. Ne že by byla trvale nad věcí. To ani náhodou. V tom spoléhání ale byla velmi silná. Neztrácela

naději. A bylo v ní něco, čemu se dnes říká resilience, tedy nezdolnost. Pro ilustraci jedna malá příhoda. Když se rodiče přestěhovali do Kobylis, tak se rozhodli nahradit kamna etážovým vytápěním. To znamenalo celý byt vybatvit rozvodnými trubkami, a tedy i prorazit zdi mezi místnostmi. I ukázalo se, že jistá nosná zeď byla postavena z přepálených cihel, které odolávaly veškerému snažení. Když to řemeslníci vzdali, tak si maminka přistavila štafle, vzala majzlík a kladivo, otevřela si na kolenou detektivku v angličtině, a četla a bušila, až zeď prorazila.

Jen málokomu bylo zřejmé, jak radostný člověk maminka je, vlastně byla. Je pravda, že když jí něco vadilo, tak si neváhala stěžovat. A v těch stížnostech občas nešetřila i své nejbližší. Když se na to dívám zpětně, tak šlo většinou o věci, které jí bránily, aby žila naplno. Proč trávit život rozdělováním v kamnech, když je možné mít etážové topení? Proč nabírat vodu na zalévání z malého potoka, když by to šlo rychleji z velkého, kdyby k němu vedly schůdky? Maminka milovala život, prožívala ho s vervou, dokonce bych řekl, že až s nadšením. Vždycky v tom byl nějaký cíl, něco co považovala za důležité, nějaká starost o ten svět okolo. Činnost jí dělala radost. Mnohokrát, když jsme před jídlem zpívali *Čeho třeba Bůh nám dá, chléb i srdce radostná* tak dodala: „To srdce radostné, to je důležité!“

A konečně, v mamince bylo velké porozumění pro obyčejný život. Myslím, že jednou poznamenala, jak ji stejnojmenná Čapkova kniha oslovila. Ano, mohla se prokázat velkými úspěchy, byť nepřišly snadno a byly v jiném oboru, než jaký si původně vybrala. Byla ráda, že jí novinářina otevřela dveře do světa mocných, ale tím světem se nikdy nenechala oslnit. Dobře rozuměla tomu, že lidská hodnota nezávisí na postavení ani na etnické nebo politické příslušnosti. Fandila lidem, kteří se o něco snažili. Sama se také snažila. Ale byly chvíle, kdy si kladla otázku, zda by pro celou rodinu nebylo lépe, kdyby bývala zůstala v jesenickém podhůří. Když mi to kdysi řekla, tak mě to hodně překvapilo. Dnes tomu rozumím tak, že v nitru pro ni život nikdy nepřestal být službou. Službou rodině, novinářské pravdě, národu, ale v posledku především Hospodinu. A že si kladla otázku, zda ona a její blízcí by neobstáli lépe, kdyby žili v něčem klidnějším, méně exponovaném.

Maminka znala Ježíše Krista. Věděla, že v posledku nerozhoduje to, co udělala ona, ale co udělal on. To jí dodávalo vyrovnanosti a klidu až do posledních dnů.

O své mamince – Ivě Drápalové – Aleš Drápal

Naše ulice

Po oslavě svých devadesátých narozenin měla sestra Iva Drápalová na krku nový náhrdelník. „To mi dala naše ulice“, řekla na vysvětlenou. Nebývá běžné, aby „ulice“ vnímala, že sousedka má narozeniny, natož, aby jí koupila dárek. Co je to za ulici? Tak jsme se ptali v dubnu 2015. A dostali jsme od sestry Drápalové odpověď ve formě článku do Brány. Zde je ukázka:

Dnes už si málokdo vzpomene, kdy přesně začaly schůzky žen z naší ulice. Bude to jistě již nejméně patnáct let ... Tehdy mě rozzlobily opakované drobné krádeže. Rozhodla jsem se něco proti tomu podniknout... Obešla jsem všechny domy v naší (podotýkám krátké) ulici a pozvala k nám všechny ženy a jednoho osamělého muže.

Napekla jsem koláče, připravila kávu a čekala. Přišli kupodivu všichni. Sice byli poněkud rozpačití, ale přišli. Nejdříve jsme se vzájemně představili a já jsem pak vysvětlila svůj poměrně jednoduchý plán: Vyměníme si telefonní čísla a uvidíme-li někoho cizího podezřele obcházet sousedův dům nebo zahradu, telefonicky souseda upozorníme. Na druhé schůzce už nebyl jen můj koláč, ale celá řada chutných příspěvků od dalších sousedek a rozhodnutí se opět sejít. I když nás krádeže už tolik netrápily, rozhodnutí setkávat se zůstalo a postupně se měnily vztahy v celé ulici. „Dříve jsem znala lidi jen tak od vidění, ale teď mám skutečné „sousedy“, vyjádřila změnu jedna „sousedka“. Lidé se spolu zastavují na kus řeči, vyměňují si sazenice, dělí se o případnou nadúrodu ovoce a ořechů a řidič automaticky zastaví a nabídne svezení. Pohoda se přenesla i na děti. Nejenže vesele zdraví, ale když jsem nesla nákupní tašku, hned se nabídly, že mi nákup odnesou.

Ulice se takto schází třikrát či čtyřikrát do roka již mnoho let. Když se někdo odstěhuje nebo umře, pozveme nového majitele, který bývá zpravidla velmi překvapen, ale pak rychle zapadne do našeho společenství. A dokonce se naší ulicí i chlubí. Koláče už ani nemusím péct – pokaždé se sejde tolik obložených chlebiček a sladkého i slaného pečiva, že je ještě i na rozdávání.

Stále žasnu nad tím, jak bylo vlastně snadné překonat anonymitu a odcizení. Věřím, že i tímto způsobem se dá svědčit o lásce Kristově.

Iva Drápalová

P.S.: na posledním rozloučení s Ivou Drápalovou mne upoutal mezi mnohými kyticemi veliký věnec od sousedů z „Ulice“. Poslední poděkování. RČ

Píseň BABIČCE

složil a zazpíval Benjamin Drápal

ted' nemám slov, nemám sílu, mám toho dost,
nevím co dělat, rád bych zpíval, zpíval pro radost
a nic nevidím, jsem ted' všech básní prost,
vždyť už není, kdo by poslouchal, a není žádný most

a chci ti říct že ted' tolik věcí, ale na to nemám moc,
abych řek' ti, co mě budilo včera celou noc,
a stejně věřím přeci, že někdy budu moct
vidět tě a slyšet tě a znát tvou přítomnost

hledám ted' tu tvář,
co má v rukou život náš,
hledám ted' tu tvář,
co nad námi drží stráž,
Bože můj ty dáš
svoji sílu v nové ráno
a my všichni jednou spatříme tvou zář

řekni, co ted' dělat mám, já jsem tu a ty jsi tam,
vlastně jsi ted' šťastná, ale pořád chybíš nám,
dobrý díl ty vybrala sis, ale přesto počítám,
že ještě dlouho budeš scházet, aspoň tak si připadám

a já na tebe se těším, až i jednou já sám
vyšplhám tam nahoru a potom do pláče se dám,
ty tam na mě budeš čekat a ač nemám, přísahám,
že pak už bude jenom dobře, náš Bůh bude svítit tmám

VÁNOCE NEBUDOU!

Branická vánoční hra

*podle povídky Karlheinke Gerlacha a her Pavla Juna a Pavla Dvořáčka ji upravili
Lída Holá, Magdalena Slabá, Jaroslav Pechar a Tomáš Bedrník*

Režie: Lída Holá, Dagmar Evaldová

Hudební aranžmá, nácvik písní a hudby: Tomáš Bedrník

Kulisy: Marie Havlenová, Dagmar Evaldová

VÁNOČNÍ HRA V BRANÍKU

Po dlouhé odmlice jsem měla možnost jít se podívat do Branického sboru na vánoční hru. Uchvátila mě tak moc, že jsem se rozhodla vám o ní napsat esej. Tady je:

Na hru mne pozvala Jarka Pecharová. V pozvání zaznělo tak trochu konstatování holého faktu, že jsem v Braníku už dlouho nebyla a že tam mám stále ještě přátele. Toto vše bylo okořeněno sdělením, že Lída Holá je talentovaná režisérka, prověřená několika úspěšnými hrami, a bylo to servírované s láskou a vstřícností, Jarce to vlastními atributy. Něčemu takovému se nedá odolat a odmítnout to. Pozvání jsem přijala a jsem tomu ráda.

Hra byla k vidění celkem třikrát – jednou na generálce v sobotu týden před Štědrým dnem a pak dvakrát hned další den, tj. v neděli, od dvou a od čtyř hodin odpoledne. Vybrala jsem si tu poslední variantu. Jarka mě ještě stihla upozornit, že mám přijít o hodinu dříve, abych si měla kam sednout.

Když jsem se blížila k místu určení, potkávala jsem rozesmáté přátele, kteří shlédli první odpolední představení a kteří se nakažlivě radovali z hezkého prožitku a z toho, že si to nenechali ujít. V chodbě kostela bylo plno a uvnitř jakbysmet. Taktak jsem si mohla dát věci na pro mne rezervované a hlídané místo. A proč vám, kteří jste pravděpodobně hru také viděli, napíšu co na ní uchvátilo a zaujalo mě, která jsem ještě žádnou slavnou branickou hru v režii Lídy Holé neviděla. Pohled člověka v roli vzdáleného, ale přesto pořád a stále ještě příbuzného.

Za prvé – ty dětičky, ty ale vyrostly! A jak jsou hezké a šikovné! A řada z nich už má své vlastní děti. A jejda, co tu je nových malých dětí a jak jsou kreativní!! A jak hezky umí odříkat i delší a náročný text! A jak jsou živé a spon-tánní, aniž by byly rozjívěné a rozmazlené a předváděly se. Tuhle bandu ukázat, naučit je role, zkoordinovat je, a vůbec to všechno secvičit – to muselo

být práce jak na kostele nebo spíš na katedrále! A co ta hudba a zpěv! Všichni zpívali naplno a nikdo nezpíval falešně! A co orchestr! Vždyť ten dirigent Tomáš Bedrník každým pohybem ruky a výrazem obličeje dokázal uvést v pohyb nemalé hudební těleso i herce . A jak má ty děti rád! a ony jeho! A texty a složení písniček – paráda! A ten humor! Ani ve snu mě nenapadlo, že se tam tak nasměju! Co nasměju – já jsem se tam řehtala jako velikonoční řehtačka, i když byly Vánoce. Byla jsem do hry přímo vtažená. A co dospělí, kteří tam hráli! Polívka a Houska! Ti byli jakoby si z oka vypadli. I ostatní dospělí, kteří tam hráli, byli senzační.

Jejda, vždyť já jsem vám vůbec nenapsala, o čem ta hra byla! Promiňte, já jsem si myslela, že jste ji viděli. Ale pokud jste se na ni nedostali, věřte, že byla o Vánocích. O dnešní době. O dvou protikladných způsobech, jak nahlížet na Vánoce, o konzumním a nekonzumním přístupu k nim a k životu jako takovému. A že pokud vám některé postavy někoho připomínaly, byla to podobnost více než náhodná.

Všichni nakonec sklidili velký aplaus, sbor přidal dvě písně, rozdávaly se kytice, všichni se děkovali a měli radost. Lída ukázala při děkování na Tomáše, ten na sbor, sbor na herce; zkrátka a moudře, bylo to týmové dílo a všichni z něj měli velkou radost; včetně pana faráře, který celou tu akci nejen zastřešoval, ale podílel se i na úpravě textu a na muzice.

A já jsem cestou domů přemýšlela o tom, že vánoční hra má vždy dobrý dopad na publikum i na herce. Aby se nehonili za věcmi pomíjejícími, ale hledali a nalézali hodnoty, které jsou věčné. Lásku, přátelství a soudržnost.

Všem vám moc děkuji a přeji, abyste ty hodnoty nalézali i v roce 2017.

Vaše Martina Votrubová

PROROCTVÍ? VÁNOCE?

Aneb dorost

Ptáte se, co má společného dorost, Vánoce a proroctví? Obvykle nic, ale 16. 12. jsme se s našimi dorostáky rozhodli podívat se na Vánoce trochu jinak. Nemám ráda „tradiční“ vánoční schůzky, ať jsou to besídky ve školách, školkách, na kroužcích apod. – stromečky, dárečky, koledy, betlémy ze všech možných materiálů a všech možných velikostí. Mám pocit, že jsme tím všichni v předvánočním čase přehlceni.

Naše poslední schůzka před Vánocemi byla tak trochu jiná. Kromě oblíbených her, různého řádění, zpívání a trénování zálesáckých dovedností jsme se seznamovali s biblickými starozákonními proroctvími, která ohlašují příchod Páně. Děti navštívili Adam s Evou a hadem, Abraham, Sára, Izák, Jákob, pak se z dětí stalo 12 synů Jákobových, seznámili se více s Judou, Jíšajem, Davidem a dalšími. Zprávy ukazující k Betlému přinesli i Iza-jáš, Jeremjáš, Micheáš a Ozeáš. Zjistili jsme, že celý Starý zákon přislubuje příchod Spasitele. Boží plány přesahují naše myšlení a možná i my jsme jedním článkem v nějakém velikém Božím plánu... Proto se snažme Ho poznat a hledat Jeho vůli.

Protože žádné kázání se neobejde bez „základní otázky“,☺ tak ani schůzka dorostu se neobejde bez „základního úkolu“.☺ Tentokrát jím bylo vytvoření živého obrazu na motiv Biblických proroctví. Nedokázala jsem si sice představit, jak to děti budou předvádět, ale vypořádaly se s úkolem naprosto skvěle díky průpravě z Vánočních her! Zkuste se zamyslet, jak byste vytvořili živý obraz na téma jako: „Vyjde hvězda z Jákoba“, „I vzejde proutek z pařezu Jíšajova“, „Mezi ženu a hada položím nepřátelství“...

Po setmění a malé bojovce si děti prožily, jaké to je najít dárky, které nejsou určeny pro ně, ale kterými mají obdarovat druhého.

Děkujeme Pánu Bohu za Jeho přítomnost a doufám, že alespoň malé semínko z Božího slova se uhnízdí v srdcích dětí.

Děkuji všem, kteří nás podporují materiálně, modlitebně, kteří se podílejí na přípravách a všem rodičům, kteří nám svěřují své ratolesti; doufám, že takových bude stále víc!!!

Adéla Bedrníková

(foto na zadní straně obálky)

SILVESTR 2016

Obvyklý průběh: po odpoledních bohoslužbách společné posezení pro všechny, kdo zrovna nemají nějaký společenský večírek nebo mimina na uspávání. V apsidě bohaté občerstvení, ve všech prostorách zájmové skupinky: těch, kdo hrají stolní hry, kdo si chtějí jen tak popovídat, kdo chtějí ochutnat od každého druhu chlebíčků nebo cukroví alespoň jeden kousek, kdo chtějí jen tak posedět v teple a pozorovat co se děje, kdo každou hodinu vyhlašují půlnoc a obdivují rachejtle, kdo sledují obrázky promítané na plátno, a hlavně, kdo se připojí k tomu, kdo začne hrát na nějaký hudební nástroj, a to buď s dalším nástrojem nebo zpěvem. Nikdo nemusí být sám.

■

POZVÁNKY

Branířobě

Připomínáme, že se blíží **Branířobě**.

Termín konání je posunut na poslední lednovou neděli **29. 1. 2017**.

Zamyšlení nad manželstvím

Každý únor okolo svatého Valentýna probíhá **Národní týden manželství**, letos se koná již jedenáctý ročník. Pro mnohé je Valentýn synonymem romantiky, která do vztahu určitě patří, stejně jako komunikace, odpuštění a radost.

Také o tom si můžete poslechnout zajímavé povídání nazvané „**Kost z mých kostí nebo Marťan? S trochou nahledu o tom, proč mnohá manželství jsou spíše bojištěm než oázou**“.

Jde o ekumenickou akci, přednášet bude MUDr. Jiří Korda, farář od Panny Marie Královny míru.

Setkání se koná **ve středu 15. února od 18 hodin** v našem kostele ČCE v Braníku.

Sborová dovolená

- ☞ se uskuteční v termínu **19.–26. srpna 2017**
- ☞ ubytování v hotelu Horník, Tři studně
- ☞ Pozvánku a **přihlášku si můžete vyzvednout** v předsíni kostela

OBSAH 1/2017

Vítejte	2
Ze sborového života	3
staršovstvo, kalendář	
Přinášení Krista do tvé krize	4
z kázání Davida Wilkersona z 1. ledna 1996	
Nikdy není pozdě	12
věnováno všem, kdo mají za sebou těžký rok	
PhDr. Iva Drápalová	
Zemřela 31. prosince 2016	12
Jak jsem se učil rozumět své mamince... ..	13
Naše ulice	15
Píseň BABIČCE (složil a zazpíval Benjamin Drápal)	16
Vánoce nebudou!	17
Branická vánoční hra	
Prorocství? Vánoce?	20
aneb dorost	
Silvestr 2016	21
Pozvánky	22
Obsah a tiráž	23

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXIII. ročník, číslo 1/leden 2017

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

